

Ilie – Numărul cinci

Tăcerea profetică

Jeff Pippenger

2023-10-03

Când Ilie i-a poruncit lui Ahab să adune tot Israelul la Carmel, aceasta a prefigurat faptul că Dumnezeu a scos Biserica din Evul Întunecat în 1798, după trei ani și jumătate de persecuție, și a călăuzit-o spre 1844 și apoi spre 1863. Aceste trei date sunt ultimele trei repere ale structurii «de șapte ori», așa cum este prezentată de Isaia în capitolul al șaptelea.

Aceeași istorie din 1798, 1844 și 1863 a fost de asemenea prefigurată atunci când Moise i-a condus pe fiii lui Israel din robia Egiptului spre Muntele Sinai. Istoria primului și a celui de-al doilea înger reprezintă mișcarea millerită, care a început la timpul sfârșitului în 1798 și a continuat până când mișcarea a devenit o biserică în 1863. Ilie și Moise sunt cei doi martori principali ai istoriei millerite, și ei sunt cei doi martori principali în cartea Apocalipsei în timpul istoriei îngerului al treilea.

Mișcarea millerită marchează începutul evangheliei veșnice din Apocalipsa 14, iar Future for America marchează încheierea. Între mișcarea de început a milleriților și mișcarea de încheiere se află Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Potrivit istoricilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în 1856 rămășița mișcării millerite a intrat în starea laodiceană, punând astfel capăt perioadei filadelfiene, care a reprezentat intervalul 1798–1856.

În articolul precedent am demonstrat că inspirația a corelat dezamăgirea legată de trecerea Mării Roșii cu Marea Dezamăgire din 1844. În acel moment, proba Sabatului, reprezentată de mana, a intervenit în istoria lui Moise. În același punct profetic, lumina care venea din Sfânta Sfințelor a inițiat un proces de testare și purificare, începând cu Sabatul, pentru cei care trecuseră marea și intraseră prin credință în Sfânta Sfințelor. Procesul de testare care a precedat 1844 a început, în istoria lui Moise, odată cu nașterea sa, iar pentru Milleriți, în 1798, odată cu sporirea cunoștinței pe care Daniel a arătat că avea să producă un proces de testare în trei etape care ducea la judecată.

Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; dar cei răi vor face răul; iar niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:10.

Deschiderea judecății la 22 octombrie 1844 a fost prefigurată de judecata asupra lui Faraon, care a început cu întâii-născuți ai Egiptului și s-a încheiat în apele Mării Roșii. După ce cei înțelepți au intrat, prin credință, în Sfânta Sfințelor, sau au trecut prin Marea Roșie, procesul de testare care începuse la vremea sfârșitului, în 1798, a continuat dincolo de 1844. În istoria lui Moise, acesta a fost reprezentat prin zece probe, pe care Israel nu le-a trecut la fiecare pas. Ultima dintre cele zece probe a fost atunci când cei doisprezece iscoade au iscodit Țara Făgăduinței. Prima probă din istoria lui Moise a fost proba manei, care reprezintă Sabatul, iar pentru milerii Sabatul a fost identificat ca prima probă după 22 octombrie 1844. De vreme ce în ambele istorii paralele prima probă este Sabatul, cele nouă probe următoare din istoria lui Moise indică faptul că, după 1844,

urma să existe o serie de probe care aveau să ducă fie la intrarea în Țara Făgăduinței, fie în pustia morții. Anul 1863 reprezintă proba finală pentru mișcarea millerită. Vom începe această analiză atunci când cei doisprezece iscoade se vor întoarce cu rapoartele lor despre Țara Făgăduinței.

Și s-au întors din iscodirea țării după patruzeci de zile. Și au mers și au venit la Moise, la Aaron și la toată adunarea fiilor lui Israel, în pustia Paran, la Cadeș; și au adus știre lor și întregii adunări și le-au arătat rodul țării. Și i-au istorisit lui Moise și au zis: Am venit în țara în care ne-ai trimis și, într-adevăr, ea curge cu lapte și miere; și acesta este rodul ei. Totuși, poporul care locuiește în țară este puternic, iar cetățile sunt întărite și foarte mari; ba încă i-am văzut acolo pe fiii lui Anac. Amaleciții locuiesc în ținutul de la miazăzi; iar hitiții, iebusiții și amoriții locuiesc în munți; iar canaanii locuiesc pe țărmul mării și de-a lungul Iordanului. Iar Caleb a liniștit poporul înaintea lui Moise și a zis: Să ne suim îndată și s-o stăpânim, căci ne stă în putere s-o biruim. Însă bărbații care se suiseră cu el au zis: Nu putem să ne suim împotriva poporului, căci este mai puternic decât noi. Și au răspândit între fiii lui Israel o veste rea despre țara pe care o iscodiseră, zicând: Țara prin care am trecut ca s-o iscodim este o țară care își mănâncă locuitorii, și tot poporul pe care l-am văzut în ea sunt oameni de statură foarte mare. Și acolo i-am văzut pe uriași, pe fiii lui Anac, care se trag din uriași; și ni se părea, în ochii noștri, că suntem ca niște lăcuste, și tot așa eram și în ochii lor. Numeri 13:25-33.

Această pericopă din Numeri cuprinde câteva adevăruri foarte importante de care trebuie să se ia aminte, adevăruri ce pot fi lesne trecute cu vederea dacă nu se ia în considerare istoria reprezentată acolo ca tipificând mișcarea millerită. Un aspect este că răzvrățiții cu „raportul rău” eșuau la a zecea și ultima lor probă, iar la acea probă finală s-au manifestat două clase de oameni. Cele două clase care se dezvoltaseră de-a lungul istoriei celor nouă probe anterioare și-au manifestat caracterul în funcție de care „raport” au ales să îl accepte. În 1863, adventismul millerit a respins raportul lui Moise așa cum era reprezentat de profeția robiei din Leviticul douăzeci și șase. Raportul prezentat de Iosua și Caleb era pur și simplu repetarea „raportului” lui Dumnezeu de-a lungul istoriei izbăvirii lor din robie. Încă de la nașterea lui Moise, Dumnezeu făgăduise că îi va scoate din robie și îi va duce în țara care îi fusese făgăduită lui Avraam cu secole înainte. Iosua și Caleb îi reprezintă pe aceia care au stat pe temeiul raportului fundamental; ceilalți zece iscoade au respins faptul că Dumnezeu dăduse într-adevăr acel raport.

Și toată adunarea și-a ridicat glasul și a strigat; și poporul a plâns în noaptea aceea. Și toți fiii lui Israel au cântit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron; iar toată adunarea le-a zis: O, de-am fi murit în țara Egiptului! sau de-am fi murit în pustia aceasta! Și pentru ce ne-a adus Domnul în țara aceasta, ca să cădem de sabie, iar nevestele noastre și copiii noștri să fie de pradă? N-ar fi oare mai bine pentru noi să ne întoarcem în Egipt? Și au zis unul către altul: Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt. Numeri 14:1-4.

Când, în 1863, James White a scris un articol în Review and Herald respingând înțelegerea lui Miller a „celor șapte vremi”, iar în același an Uriah Smith a publicat diagrama contrafăcută, lipsită de orice referire la „cele șapte vremi” din Levitic, atât White, cât și Smith au dat deoparte lucrarea lui William Miller și au adoptat metodologia de interpretare biblică a protestantismului apostat. Metodologia celor apostaziați, pe care ei îi identificaseră de curând drept „fiicele Babilonului”, a fost folosită ca argument pentru a respinge solia lui Miller, care fusese îndrumată de îngerul

Gabriel. La a zecea probă pentru Israelul antic, ei au spus direct: „Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt.” Eșecul la a zecea și ultima probă se întemeiază pe respingerea „raportului” care era în concordanță cu raportul de la început și pe dorința de a se întoarce la robia Egiptului. Când Ieremia i-a reprezentat simbolic pe cei care fuseseră dezamăgiți de predicția eșuată din 1843, Dumnezeu l-a chemat în mod specific să se întoarcă la Dumnezeu și la feroarea sa de odinioară pentru solie, dar i-a poruncit, de asemenea, să nu se mai întoarcă niciodată la cei care fuseseră identificați drept fiicele Babilonului.

De aceea, așa zice Domnul: Dacă te întorci, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; iar dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea: ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Ieremia 15:19.

În 1863, James White și Uriah Smith au numit o nouă căpetenie care să-i conducă înapoi acolo unde li se poruncise să nu meargă. Iosua și Caleb îi reprezintă pe cei care doreau să înainteze, iar White și Smith îi reprezintă pe cei care doreau să se întoarcă.

Un alt aspect care trebuie subliniat în pasajul din Numeri este că răzvrătirea finală, care îi condamnă pe toți răzvrățiții să moară în pustie în următorii patruzeci de ani, este una dintre cele două referințe primare care stabilesc principiul zi pentru an al profetiei biblice, principiu care a fost, poate, cea mai esențială regulă profetică prin care Miller a fost folosit pentru a deschide mesajul evangheliei veșnice și al primului înger. Cealaltă mărturie biblică a acestei reguli se găsește în cartea lui Ezechiel.

Iar când le vei isprăvi, culcă-te iarăși pe partea ta dreaptă și vei purta nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile: ți-am rânduit fiecare zi pentru un an. Ezechiel 4:6.

Ceea ce este adesea trecut cu vederea, în legătură cu cele două versete care au statornicit principiul zi pentru an, este contextul istoric al ambelor versete.

După numărul zilelor în care ați iscodit țara, anume patruzeci de zile, pentru fiecare zi un an, veți purta pedeapsa nelegiuirilor voastre, adică patruzeci de ani, și veți cunoaște ruperea făgăduinței Mele. Numeri 14:34.

Versetul din Numeri a avut loc la începutul Israelului antic și a reprezentat răzvrătirea poporului legământului lui Dumnezeu, iar versetul din Ezechiel a avut loc la sfârșitul Israelului antic și a reprezentat răzvrătirea poporului legământului lui Dumnezeu. Pedeapsa de la început a fost moartea în pustie, iar pedeapsa de la sfârșit a fost robia în țara dușmanilor lor. Principiul zi pentru an subliniază răzvrătirea unui popor al legământului. Două pedepse, una la început și una la sfârșit, însă amândouă diferite. Cea dintâi a fost moartea prin stingere treptată în timpul călătoriei prin pustie, cea din urmă a fost captivitatea și robia în Babilonul literal.

Atunci Moise și Aaron au căzut cu fețele la pământ înaintea întregii adunări a copiilor lui Israel. Iar Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, dintre cei care iscodiseră țara, și-au sfâșiat hainele; și au vorbit întregii adunări a copiilor lui Israel, zicând: Țara prin care am trecut ca s-o cercetăm este o țară deosebit de bună. Dacă Domnul Își va găsi plăcerea în noi, ne va aduce în această țară și ni-o va da: o țară în care curge lapte și miere. Numai să nu vă răzvrățiți

împotriva Domnului și să nu vă temeți de poporul țării; căci sunt pâine pentru noi: ocrotirea lor s-a depărtat de la ei, iar Domnul este cu noi: nu vă temeți de ei. Dar toată adunarea a spus să-iucidă cu pietre. Și slava Domnului s-a arătat în cortul întâlnirii înaintea tuturor copiilor lui Israel. Și Domnul i-a zis lui Moise: Până când Mă va disprețui acest popor? și până când nu vor crede în Mine, în ciuda tuturor semnelor pe care le-am arătat între ei? Îi voi lovi cu ciumă, îi voi lipsi de moștenire și voi face din tine un neam mai mare și mai puternic decât ei. Iar Moise a zis Domnului: Atunci egiptenii vor auzi lucrul acesta (căci Tu ai scos pe poporul acesta prin puterea Ta din mijlocul lor); și îl vor spune locuitorilor țării acesteia, fiindcă au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul acestui popor, că Tu, Doamne, Te arăți față în față și că norul Tău stă deasupra lor, și că Tu mergi înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, iar noaptea într-un stâlp de foc. Acum, dacă vei omorî tot acest popor ca pe un singur om, neamurile care au auzit de faima Ta vor zice: „Pentru că Domnul n-a putut să aducă pe acest popor în țara pe care le-a jurat-o, de aceea i-a nimicit în pustiu.” Și acum, Te rog, să se arate mare puterea Domnului meu, după cum ai spus, zicând: Domnul este îndelung-răbdător și bogat în îndurare, iertând nelegiuirea și călcarea de lege, dar nicidecum nu lasă nepedepsit pe cel vinovat, cercetând nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam. Iartă, Te rog, nelegiuirea acestui popor după mărimea îndurării Tale și după cum ai iertat acest popor, din Egipt și până acum. Numeri 14:5-19.

Istoria reprezentată în aceste versete a devenit un simbol biblic numit „ziua provocării”. „Ziua provocării” este menționată în Psalmul 95, Ieremia 32 și Evrei 3, dar nu vom aborda acel simbol deocamdată. Există un principiu important identificat în pasajul anterior care trebuie recunoscut. Principiul este, de asemenea, ilustrat de profetul Samuel, Lucifer, Ellen White și, desigur, Moise în acest pasaj.

Și au zis către el: Iată, tu ești bătrân, iar fiii tăi nu umblă pe căile tale; acum pune peste noi un rege care să ne judece, cum au toate neamurile. Dar cuvântul acesta n-a plăcut lui Samuel, când au zis: Dă-ne un rege ca să ne judece. Și Samuel s-a rugat Domnului. Și Domnul a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spune; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai împărățesc peste ei. După toate faptele pe care le-au făcut din ziua când i-am scos din Egipt până în ziua de azi, părăsindu-Mă și slujind altor dumnezei, tot așa fac și cu tine. Acum deci ascultă glasul lor; numai că avertizează-i cu solemnitate și arată-le dreptul regelui care va domni peste ei. Și Samuel a spus tot cuvântul Domnului poporului care îi cerea un rege. Și a zis: Acesta va fi dreptul regelui care va domni peste voi: Vă va lua fiii și-i va rânduia pentru sine, la carele lui și ca călăreți ai lui; și unii vor alergera înaintea carelor lui. Și își va rânduia căpetenii peste mii și căpetenii peste cincizeci; și-i va pune să-i are pământul și să-i secere secerișul, și să-i facă uneltele de război și uneltele carelor lui. Vă va lua fiicele ca să fie preparatoare de miresme, bucătăreșe și coptoreșe. Și vă va lua ogoarele, viile și măslinișurile, cele mai bune dintre ele, și le va da slujitorilor săi. Va lua zeciuială din sămânța voastră și din viile voastre și o va da dregătorilor și slujitorilor săi. Vă va lua robii și roabele, pe tinerii voștri cei mai aleși și pe măgarii voștri, și-i va pune la lucrul lui. Va lua zeciuiala oilor voastre; și voi îi veți fi robi. Și în ziua aceea veți striga din pricina regelui pe care vi l-ați ales; dar Domnul nu vă va asculta în ziua aceea. Însă poporul n-a voit să asculte de glasul lui Samuel; și au zis: Nu, ci un rege să fie peste noi, ca și noi să fim ca toate neamurile, și regele

nostru să ne judece, să iasă înaintea noastră și să lupte bătăliile noastre. Și Samuel a auzit toate cuvintele poporului și le-a spus în auzul Domnului. Și Domnul a zis lui Samuel: Ascultă-le glasul și pune-le un rege. Și Samuel a zis bărbaților lui Israel: Mergeți fiecare la cetatea lui. 1 Samuel 8:5-22.

În acest pasaj, Israelul antic L-a respins pe Dumnezeu ca rege al lor, iar această istorie anticipează vremea când au proclamat că nu aveau alt împărat decât Cezar. Ei au respins teocrația lui Dumnezeu și au insistat să li se dea un rege din mijlocul lor, doar pentru ca, în cele din urmă, să proclame că regele lor era un împărat roman. Împăratul roman din zilele de pe urmă este Papa Romei.

Dar ei au strigat: Ia-L, ia-L, răstignește-L! Pilat le-a zis: Pe Împăratul vostru să-L răstignesc? Arhierii au răspuns: Noi nu avem alt împărat decât pe Cezar. Ioan 19:15.

Respingerea teocrației a fost atât de ofensatoare și de personală pentru Samuel, încât el a înțeles-o ca pe o respingere a oficiului său profetic. Dar Dumnezeu S-a îngrijit ca Samuel să înțeleagă că respingerea lor era îndreptată împotriva lui Dumnezeu, nu împotriva profetului. În aceste două pasaje, care prezintă relația profetică a lui Moise și a lui Samuel față de răzvrătirea Israelului antic, pedeapsa pentru răzvrătirea care a urmat nu a însemnat sfârșitul pentru Israelul antic. Mai exista încă un grup, reprezentat de Iosua și Caleb, care avea să intre în Țara Promisă, iar în istorisirea despre Samuel sfârșitul Israelului antic a survenit la încheierea domniei regilor lui Israel, nu la început.

Moise a argumentat înaintea lui Dumnezeu pentru ca El să continue să lucreze cu Israelul din vechime, căci Moise a argumentat că a le pune capăt în acel moment ar denatura istoria sacră a izbăvirii poporului Său și făgăduința Sa de a-i conduce în țara pe care Dumnezeu o făgăduise lui Avraam. Ideea aici este că Dumnezeu alege să îngăduie ca răzvrătirea atât să aibă loc, cât și să continue, atunci când El intenționează să folosească răzvrătirea ca mărturie a adevărului.

Atitudinea de indignare dreaptă pe care a manifestat-o Samuel a fost manifestată, de asemenea, de Ellen White.

Niciodată până atunci nu am văzut în rândul poporului nostru o atât de statornică mulțumire de sine și un asemenea refuz de a primi și a recunoaște lumina, cum s-a manifestat la Minneapolis. Mi s-a arătat că niciunul dintre cei care au întreținut duhul manifestat la acea adunare nu va avea din nou lumină clară pentru a discerne prețiozitatea adevărului trimis din cer până când nu își va smeri mândria și nu va mărturisi că nu era însuflețit de Duhul lui Dumnezeu, ci că mintea și inima îi erau pline de prejudecăți. Domnul dorea să Se apropie de ei, să-i binecuvânteze și să-i vindece de abaterile lor, dar ei n-au voit să asculte. Ei erau însuflețiți de același duh care i-a inspirat pe Core, Datan și Abiram. Acei bărbați ai lui Israel erau hotărâți să se împotrivescă oricărei dovezi care i-ar fi dovedit că sunt în greșală și au mers tot înainte pe calea răzvrătirii până când mulți au fost atrași să se unească cu ei.

Cine erau aceștia? Nu cei slabi, nu cei neștiutori, nu cei neluminați. În acea răscoală se aflau două sute cincizeci de căpetenii vestite în adunare, bărbați de renume. Care era mărturia lor? 'Toată adunarea este sfântă, fiecare dintre ei, și Domnul este în mijlocul lor: pentru ce, dar, vă

ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?' [Numeri 16:3]. Când Core și tovarășii lui au pierit sub judecata lui Dumnezeu, poporul pe care îl înșelaseră nu a văzut mâna Domnului în această minune. Întreaga adunare, a doua dimineață, i-a învinuit pe Moise și pe Aaron: 'Voi ați omorât poporul Domnului' [versetul 41], și molima a venit peste adunare, și au pierit mai mult de paisprezece mii.

Când mi-am propus să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a stat lângă mine și a zis: "Nicidecum; Dumnezeu are o lucrare pentru tine de făcut în acest loc. Poporul repetă răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Te-am așezat în locul tău convenit, pe care cei ce nu sunt în lumină nu-l vor recunoaște; nu vor lua în seamă mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc, ci pe solii și solia pe care o trimit poporului Meu. Au arătat dispreț față de cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă nu se va pocăi fiecare suflet de acest păcat al lor, această independență nesfințită care aduce insultă Duhului lui Dumnezeu, vor umbla în întuneric. Voi lua sfeșnicul din locul lui, afară numai dacă se pocăiesc și se întorc, pentru ca Eu să-i vindec. Și-au întunecat vederea spirituală. N-au voit ca Dumnezeu să-Și manifeste Duhul Său și puterea Sa; căci au un duh de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Ușurătatea, flecăreala, glumirea și glumele sunt practicate zilnic. Nu și-au pus inima să Mă caute. Ei umblă în scânteile focului aprins de ei înșiși, și dacă nu se pocăiesc se vor culca în întristare. Așa zice Domnul: Stai la postul tău de datorie; căci Eu sunt cu tine și nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi." Aceste cuvinte de la Dumnezeu n-am îndrăznit să le trec cu vederea. Materialele din 1888, 1067.

Sora White a avut o atitudine asemănătoare cu a lui Samuel și i s-a spus să rămână cu răzvrătiții, în mijlocul răzvrătirii lor, și să „stea la” „postul” „datoriei” ei. I s-a poruncit să rămână la postul ei, după ce ea (profetesa) hotărâse să-i lase pe răzvrătiți și răzvrătirea lor în seama lor.

Regula primei mențiuni, care este o componentă fundamentală a principiului Alfa și Omega, stabilește că prima dată când un subiect este menționat are o importanță supremă. Legat de chiar începutul răzvrătirii lui Lucifer stă faptul că, dacă Dumnezeu ar fi voit, El avea toată puterea necesară pentru a-l elimina pe Lucifer chiar la primul gând egoist care își avusese originea în mintea lui Lucifer. Dumnezeu l-ar fi putut înlătura pe Lucifer din creație și are puterea ca, dacă ar fi ales să facă aceasta, ar fi putut să o facă într-un asemenea mod încât niciun alt înger nu ar fi știut măcar ce se întâmplase. Desigur, El nu a făcut aceasta, căci, între altele, ar fi însemnat o negare a caracterului Său; totuși, El posedă puterea creatoare care l-ar fi permis să facă tocmai acel lucru. Dar El nu a făcut-o. El a îngăduit cu răbdare ca răzvrătirea să devină parte a mărturiei caracterului Său, parte a mărturiei controverselor care începuse în cer și care urma, în cele din urmă, să ajungă pe pământ. Aceasta a realizat dialogul lui Moise pentru Israelul antic. Dumnezeu a îngăduit ca generația de răzvrătiți să moară în pustie și a folosit acea istorie ca exemplu biblic pentru a avansa adevărurile legate de evanghelia veșnică.

Tot astfel a fost și respingerea lui Dumnezeu ca rege în zilele lui Samuel. Samuel a fost instruit să meargă înainte și să stea la postul său de slujire, în pofida convingerilor sale personale și a cunoașterii sale profetice. Acest element al ocârmuirii profetice și istorice a lui Dumnezeu este de asemenea recunoscut în rezidirea templului după captivitatea babiloniană. Dumnezeu a prevestit și

a cârmuit fiecare element al celor șaptezeci de ani de captivitate: întoarcerea la Ierusalim, rezidirea Ierusalimului, a templului și a străzilor și a zidurilor. El a stabilit profețiile de timp care indicau momentul eliberării lor din captivitate. El a precizat câte decrete aveau să fie pentru a marca începutul celor două mii trei sute de ani. L-a numit pe Cyrus pe nume, împăratul păgân care avea să înceapă procesul cu primul decret. Toate elementele rezidirii Ierusalimului și a templului au fost identificate în mod specific, iar El a ridicat oameni drepecți și profeți pentru a împlini lucrarea.

În pofida întregii preștiințe profetice divine evidente și a intervenției divine evidente, răzvrătirea care dusese la robia în Babilon pusese deja capăt prezenței Sale personale în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Slava Șechinei nu s-a întors niciodată la templul reconstruit. Întreaga istorie a fost folosită pentru a furniza o structură profetică istoriei de la sfârșitul lumii, deși templul nu a mai fost niciodată binecuvântat de prezența Șechinei în Locul Preasfânt. În acest sens, templul reconstruit era mărturie nu a prezenței lui Dumnezeu, ci a răzvrătirii lui Israel. Totuși, profeții acelei istorii, precum Samuel și Sora White la Minneapolis, au continuat să slujească în calitate de profeți.

Răzvrătirea lui Lucifer este primul lucru menționat în marea controversă dintre Hristos și Satana, iar Dumnezeu a îngăduit ca răzvrătirea să continue pentru scopurile Sale proprii. Samuel, în pofida indignării sale drepte față de dorința lui Israel de a fi ca celelalte neamuri, a fost călăuzit să participe la ungerea primilor doi regi. Iar profeții lui Dumnezeu au participat la rezidirea templului lui Dumnezeu, templul care nu avea să mai aibă niciodată prezența Shekinah a lui Dumnezeu.

Cei care întrebunțează „blidele de basme” împotriva Cuvântului profetic, în încercarea de a acoperi răzvrătirea adventismului din 1863, și care aleg să își întemeieze argumentația pe logica potrivit căreia, dacă s-ar fi întâmplat ceva greșit în 1863, profetesa ar fi interzis acel lucru, ignoră în mod voit primul principiu care este identificat chiar la prima menționare a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu îngăduie răzvrătirea pentru propriile Sale scopuri, iar dacă El alege ca profeții Săi să rămână neutri sau tăcuți în fața răzvrătirilor care ar putea surveni, aceasta este alegerea Lui.

Pe măsură ce începem să analizăm procesul de încercare din 1844 până în 1863, care a fost tipificat de cele zece încercări la care Israelul antic a eșuat după ce a trecut Marea Roșie, este esențial să înțelegem acest fapt biblic. Profeții lui Dumnezeu își exercită slujirea ca profeți ai Săi atât în vremuri de ascultare, cât și de neascultare, iar uneori nu protestează împotriva unor chestiuni care, la suprafață, ar părea a fi tocmai acelea împotriva cărora te-ai aștepta ca un profet să protesteze. Uneori sunt în mod evident conștiinți de răzvrătire, dar sunt reținuți, iar alteleori Domnul Își ține mâna peste ochii lor în ceea ce privește răzvrătirea. Când această perspectivă este recunoscută, anul 1863 devine un reper semnificativ în istoria celei de-a șasea împărății din profeția biblică, atât pentru cornul Protestantismului, cât și pentru cornul Republicanismului.

Am vorbit de asemenea prin profeți, am înmulțit viziunile și m-am folosit de asemănări, prin slujirea profeților. Osea 12:10.